

Sygn. akt I CZ 135/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa C. G.
przeciwko J. J., J. J. i E. J.
o nakazanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,
zażalenia pozwanego J. J.
na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 lipca 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 marca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 listopada 2004 r. nakazującego pozwanym B. i J. J. usunięcie z określonej nieruchomości przewodu gazowniczego.

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną pozwanego J. J. od wskazanego wyroku ze względu na niedopuszczalność skargi kasacyjnej wynikającą z określenia wartości przedmiotu zaskarżenia poniżej ustawowej granicy oraz wniesienie skargi bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego.

W zażaleniu skarżący wniósł o uchylenie lub zmianę zaskarżonego postanowienia, zarzucając błędne zakwalifikowanie rozpoznawanej sprawy jako sprawy o prawa majątkowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje obligatoryjne zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Przymus adwokacko-radcowski jest wyłączony jedynie w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.), a ponadto gdy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa (art. 87¹ § 3 k.p.c.). Przymus adwokacko-radcowski obowiązuje w każdym postępowaniu, z wyjątkiem wymienionych postępowań wpadkowych, w tym również w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną. Skarga pozwanego została tymczasem sporządzona i wniesiona przez niego osobiście, a zatem bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego. Uchybienie to nie stanowi braku formalnego ani też innej wadliwości podlegającej konwalidacji (sanacji), w tym

„uzupełnieniu” wskutek wniesienia kolejnej skargi przez osobę mającą zdolność postulacyjną w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ k.p.c.). W konsekwencji uznać należy, że Sąd drugiej instancji ocenił trafnie przedmiotową skargę jako niedopuszczalną.

Ze względu na niedopuszczalność skargi kasacyjnej pozwanego wynikającą z naruszenia art. 87¹ k.p.c. nie ma procesowej potrzeby dokonywania oceny zarzutu błędnego zakwalifikowania rozpoznawanej sprawy jako sprawy o prawa majątkowe. Ubocznie tylko należy przypomnieć, że w utrwalonym orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że charakter sprawy o prawa majątkowe w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. (przed dniem 6 lutego 2005 r. – art. 393² § 1 k.p.c.) mają zarówno sprawy o świadczenie, jak i o ustalenie oraz ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego, jeżeli żądanie powoda zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron (por. m.in. niepublikowane postanowienia z dnia 13 sierpnia 2002 r., IV CKN 329/01, z dnia 21 marca 2003 r., II CZ 18/03, oraz z dnia 28 kwietnia 2004 r., II CK 88/04). Powódka żądała nakazania pozwanym usunięcia przewodu gazowniczego z działki określonej bliżej w pozwie. Sądy obu instancji przyjęły trafnie, że powódka dochodzi roszczenia o zwrot przedmiotu użyczenia po wypowiedzeniu umowy użyczenia. Roszczenie takie wpływa bezpośrednio na stosunki majątkowe stron, a tym samym – wbrew stanowisku skarżącego – rozpoznawana sprawa ma charakter majątkowy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 15/97, niepubl., i z dnia 22 lipca 1997 r., I CKN 202/97, niepubl.). Przy wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej 1.000 zł pozwanemu nie przysługuje zatem skarga kasacyjna.

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.